

Publicerad 2011-03-30 19:26 av Heikki Hellman

Kriget var slut. Min familj hade flyttat från Österbotten till Tavastehus: Läkar pappa jobbade vid länssjukhuset och hade mottagning hemma. Jag var en 5 år gammal, nyfiken gosse.

PAPPAS ARBETSRUM

Pappas arbetsrums viktigaste möbel
innehär hedersplatsen i rummet,
skrivbordet av funktionalistisk stil,
en god byrå med många lådor
svart, lackat skrivunderlägg och
bordfötter av silverglänsande metallrör.
På bordet ligger stetoskopet, några mätare,
instrument, sprutor, patientkort i en låda
och kära livsledsagarinnans porträtt

Tre stolar för patient och följeslagare.
Den ena sidoväggen domineras av
ett kargt undersökningsbord.
Patienten ligger på bordet när pappa
undersöker den insjuknade.
Den andra sidoväggen är ett bibliotek,
där hundratals kloka böcker står på hyllorna.
Framför böckerna står ett turkiskt tobaksbord
med cigaretter, cigarrer och tändsticksask.

Doktorn själv röker aldrig,
nervrök får ta den som spänner sig för mottagning,
patienten eller ofta också eskorten, kompanjonen.

Mottagningens dörr öppnas från bittida rätt ofta.
I ingångshallen stiger ett kö hostande, snuviga,
febrila, gråtande, lidande, en vacklar en annan haltar.

Tusentals historier hör väggarna, men de tiger som muren,
berättar ingen vad hemligt de har hört

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Heikki Hellman med Poeter.se id #36177 innehär upphovsrätten